

Jane Fallon

Leuke

ROMAN

nieuwe buren

Hoe rijk
moet je zijn
om vriendschap
te kunnen
kopen?

PROLOOG

Ze knikt bijna onmerkbaar naar me. Ik trek de la open. Op het eerste gezicht zit die mudvol officiële documenten. Contracten en brieven.

‘Alleen maar nog meer papier,’ zeg ik. ‘Zo op het oog allemaal vertrouwelijke zakelijke dingen.’

‘Verder niks?’ vraagt ze teleurgesteld.

Ik tast rond onder de stapel. Daar ligt iets. Zo’n metalen doosje waar mensen contant geld in bewaren. Rood. Een centimeter of dertig breed. ‘Waar is dat andere sleuteltje?’ vraag ik, en ik hoor hoe mijn stem trilt. Ga ik dit echt doen?

‘Je gaat dit echt aan niemand vertellen, hè, Angie? Aan helemaal niemand.’

‘Tuurlijk niet,’ zegt ze en ze probeert de la bovenin rechts nog eens. ‘Dan zou ik er net zo gekleurd op staan als jij.’

Het duurt even voor ze het kleine sleuteltje heeft gevonden. Met een blik op het slotje weet ik meteen dat het gaat passen. En ja hoor, voor ik me kan bedenken maak ik het kistje open.

Er zit niet veel in. Teleurstellend weinig, zelfs. Ik staar weer naar de kantoortuin en kiep het kistje dan om op de grond. Er zitten een paar enveloppen in, een bonnetje van Cartier, een klein doosje met een kitscherige gouden ring met een munt erin, groot genoeg voor een mannavinger. Ik maak de eerste envelop open. Een kaart. Een print van een schreeuwerig schilderij van Parijs. Met een briefje erin in krullerig schuinschrift.

Bedankt voor de mooiste dag ooit. Hou van jou. F xx

Onderaan de kaart zijn een paar primitieve hartjes getekend.

‘Wie het ook maar is, ze is jong,’ zeg ik.

‘Ja, hè, hè, natuurlijk is ze jong,’ sneert Angie, en ze pakt de tweede envelop. ‘F. Ben jij al iemand met de beginletter F tegengekomen? Zijn er Fiona’s of Fays bij jou in de buurt?’

Ik schud mijn hoofd. Met mijn telefoon maak ik snel een foto van het berichtje. Uit de tweede envelop haalt Angie nog een kaart. Een foto van een kitten in een grote koffiekop.

Ze wil hem openslaan.

Dan horen we iemand roepen. Een man. ‘Angie! Angie!’

We verstijven allebei.

Februari: een maand eerder

Het huis is fantastisch.

Zelfs in de stromende regen kun je de enorme omvang ervan niet missen. De U-vormige oprit met aan de ene kant een hek waar 'in' op staat en aan de andere kant eentje met 'uit' erop, de perfect gesnoeide buxusbollen waarvan elk blaadje op zijn plek zit, de symmetrie aan weerszijden van de grote zuilengalerij. Een kleine stenen fontein staat fier tussen een ingewikkeld patroon van lage hegjes. Drie verdiepingen en zo breed als vijf rijtjeshuizen, het is gigantisch. In mijn stoutste dromen had ik niet kunnen denken dat ik ooit in zo'n huis zou kunnen wonen. Ik hijs de laatste verhuisdozen uit mijn kofferbak en kijk vol ontzag om me heen als ik ermee naar binnen loop. De andere zeven huizen aan het pleintje zijn ongeveer net zo als dit huis, maar toch net anders genoeg om ze de illusie van individualiteit te geven. Zo uit de grond gestampt, als ik kritisch ben, zonder enige historie, maar allemaal even majestueus. Gelegen aan een afgeschermd groen pleintje aan de noordkant van het park. Het is een beetje onwerkelijk dat dit mijn thuis wordt. Ik blijf even staan met nat haar dat voor mijn ogen is gezakt en luister. Los van de regen is er niets te horen. Stilte. Niet te geloven dat ik nog steeds in Londen ben. Dan ren ik half de oprit op, mijd de glimmende zwarte voordeur, en duik de hoek om naar de zijkant van het huis, waar een stalen trap is die leidt naar mijn nieuwe huurappartement boven de garage. Een slaapkamer, een zitkamer met open keuken en een piepkleine badkamer. Het flatje voor oma. De aanbouw. Zo noemde Gail

het toen zij en haar man Ben me als mogelijke huurder aan de tand voelden.

Op een gegeven moment zei hij iets over de personeelsvertrekken en toen trok ze een moeilijk gezicht naar me.

‘We hebben geen personeel,’ zei ze verontschuldigend en ze keek hem vuil aan.

‘Nee. Ik bedoelde alleen sommigen gebruiken het voor hun personeel.’ Ben wuifde vaag met zijn hand om de rest van The Close aan te duiden. ‘Ik bedoelde niet... sorry, Laura, dat klonk een beetje uit de hoogte.’ Hij leek oprecht spijt te hebben en ik moest lachen.

‘Joh, dat maakt me niets uit,’ had ik gezegd. En dat was ook zo. Ik had woonruimte nodig. Een plek die ik kon betalen. Het maakte mij echt geen bal uit dat ik ergens zou wonen waar andere bewoners van The Close hun nanny in stopten. ‘Zolang jullie er geen bezwaar tegen hebben dat Betsy hier ook een paar dagen per week is...’

Ik had aan de telefoon al uitgelegd dat ik een dochter heb. Zeven jaar oud. Woont momenteel bij haar vader in zijn chique nieuwe appartement omdat de koop van het huisje waar ik mijn oog op had laten vallen op het allerlaatste moment niet doorging, waardoor ik nergens terecht kon toen onze eengezinswoning verkocht was. Zijn midlifecrisis-appartement, zo zie ik het. Zijn appartement waar hij zelf wilde wonen, niet met een spiksplinternieuwe jonge vriendin – hij had gezegd dat er niemand anders was en ik geloofde hem; eerlijkheid was altijd nogal een big deal in ons huwelijk, en ik had geen reden om aan te nemen dat dat was veranderd – maar in zijn eentje. Zonder mij. Omdat dat blijkbaar te verkiezen was boven met mij wonen. Het zou bijna gemakkelijker te verhapstukken zijn geweest als hij wel een maîtresse had gehad.

‘Nee, natuurlijk niet,’ had Gail glimlachend gezegd. ‘Je moet het echt zien als jouw huis. Je moet niet het gevoel hebben dat je overal toestemming voor moet vragen...’

En toen was het appartement zomaar ineens van mij. Een huurcontract voor zes maanden waarin ik een nieuw huis voor mezelf – en mijn dochter – zou zoeken.

Ik heb de energie niet om uit te pakken. Ik heb zelfs geen energie om een kop thee te zetten. Ik trek iets droogs aan, sla een handdoek om mijn hoofd en plof op de bank. Mijn deel van onze inboedel staat in de opslag, maar hier staat een comfortabele en smaakvolle tweezitsbank met een klein salontafeltje. Ik ben Gail en Bens eerste huurder ooit, dus alles is smetteloos, wat een pluspunt is. Het is niet alsof ze het geld van de huur nodig hebben. Wat ik betaal, gaat bij hen in een holle kies. Maar Gail vertelde dat ze het weleens eng vindt om alleen thuis te zijn in dat enorme huis als Ben weg is voor zaken. Ze zijn allebei advocaat. Allebei belachelijk succesvol. Hij is partner bij een groot internationaal kantoor en zij heeft een topbaan in de financiële wereld, al denk ik dat ze binnenkort allebei aan hun pensioen toe zijn. Ik heb ongelofelijk mazzel, dat is duidelijk. Ze had ook gewoon een hond kunnen nemen.

Er staat een geurig boeketje bloemen op de salontafel. Lief gebaar. Ik moet erom glimlachen. Ik adem uit. Het komt allemaal wel goed.

Na tien minuten dwing ik mezelf om op te staan. Ik moet mijn werkspullen uitpakken, een kantoortje inrichten in een hoek van de kamer. Er is geen bureau, en er is ook geen ruimte voor een bureau, maar gelukkig bestaat mijn hele imperium uit een paar dossiermappen en een laptop. Ik run een klein schoonmaakbedrijf en heb elf parttimers in dienst, voornamelijk alleenstaande moeders, en ik heb overeenkomsten met drie kantoorgebouwen. Ik zal er nooit rijk van worden, maar ik red me wel. Dan bel ik een rondje met de zes dames die vanavond aan de slag moeten en vraag of er nog problemen zijn, en maak een aantekening van de geruilde diensten. Mijn werk lijkt weleens voor de helft te bestaan uit het bijhouden van alle uren van iedereen, en wie voor wie invalt omdat er weer een ouderavond is voor een dochter of er een zoon ziek is. Ze kennen elkaar allemaal al zo lang dat ze het zelf allemaal regelen. Er is altijd een minimaal aantal beschikbaar; degenen die niet werken passen op de kinderen van degenen die wel aan de slag zijn. We zijn een hechte club geworden. Afgelopen september kwamen Paul en Tomas, allebei studenten, bij ons, en zij branden hun handen niet aan het oppassen, maar zitten zo te springen om geld dat ze elke dienst op elk willekeurig

tijdstip kunnen overnemen en vaak dubbele diensten draaien, tot laat op de avond. Ik heb geluk. Het is de afgelopen vijf jaar maar een paar keer voorgekomen dat ik niet genoeg mensen had en dat ik zelf de handen uit de mouwen moest steken. Vanaf nu wordt dat niet zo makkelijk meer, als het een van mijn avonden met Betsy is en ik haar niet bij David kan laten. Ik zet de gedachte van me af. Hij is nog gewoon haar vader. Hij zal nog altijd moeten bijspringen. Vandaag zijn er gelukkig geen problemen, iedereen is er gewoon, al kan er altijd iets misgaan tussen nu en zes uur, als iedereen begint.

Ik pak wat lakens uit een van mijn koffers en maak het bed op. De lege koffer schuif ik eronder. Daarna ga ik op zoek naar de doos waar ik met een stift 'Belangrijke spullen' op geschreven heb, en pak de waterkoker, thee en koffie, melk, mijn tandenborstel en een paar essentiële toiletspullen uit. Daar houd ik het voorlopig bij. Het geluid van een auto snijdt door de stilte en ik werp een blik uit het raam aan de voorkant, boven het aanrecht. Iets chics en sportiefs – een Mercedes? – rijdt de tegenovergelegen oprit op. Een van mijn nieuwe buren. Ik vraag me even af wat die denken van mijn knalgele oude Corsa die aan de straat geparkeerd staat. Ik doe afbreuk aan de buurt. Ik zie een vrouw van ongeveer mijn leeftijd elegant uitstappen aan de bestuurderskant. Ze lijkt gekleed voor een avondje uit, en het is pas twee uur 's middags. Een korte, strakke, fraaie jurk onder een al even strak, getailleerd leren jasje. Stilettohakken, lang sluik haar, lange glanzende benen. Ze ziet eruit als een droom. Eentje die zich misschien wel afspeelt in een licht dubieuze nachtclub vol te dikke zakenmannen van middelbare leeftijd. Maar niettemin een droom. Ik kijk omlaag naar mijn legging, mijn te strakke hoodie en mijn paarse gympen. Maar ik zit midden in mijn verhuizing, houd ik mezelf voor, en ik negeer het feit dat ik dit bijna elke dag draag. Een van de voordelen van je eigen baas zijn.

De vrouw laat zichzelf door de voordeur naar binnen, smijt hem achter zich dicht en het is weer stil op The Close.

Gail heeft me uitgenodigd voor een glas wijn als ze straks uit haar werk komt. Ik hoef niet zo nodig, eerlijk gezegd. Al ben ik nog zo blij

dat ik in zo'n heilzame straat woon tegen zo'n betaalbare huur, ik wil niet het gevoel hebben dat ik daarom maar naar de pijpen van mijn huisbaas moet dansen. Maar ik kon moeilijk weigeren zonder dan tenminste ergens anders heen te gaan of thuis te blijven met alle lichten uit. Ik neem me voor dat ik voor deze ene keer ja zeg. Het is toch ook heel aardig van haar om me te vragen. Ben zit een paar dagen in Brussel; dat vertelde ze toen ik vanochtend vroeg de sleutels kwam halen. Ze zal wel blij zijn met het gezelschap.

Als ik haar auto de oprit op hoor komen hijs ik me van de bank. Ik wil eigenlijk alleen met een glas sauvignon blanc blijven liggen waar ik lag. Piekeren over de omstandigheden waardoor ik hier terechtgekomen ben, terwijl mijn dochter bij haar vriendinnetje Zara eet en daar wacht tot haar vader haar komt halen. Davids nieuwe appartement is vlak bij haar school – net als het huis waar ik eigenlijk mijn zinnen op had gezet. Net als haar balletles (of nou ja, ballet – het is eerder een kleine kudde dronken olifanten) en de schilderclub waar ze donderavond naartoe gaat. Haar hele korte leventje speelt zich tot nu toe af binnen die paar straten. Dus het is logisch dat ze nu het grootste deel van de tijd bij hem is. Maar dat wil nog niet zeggen dat het goed voelt. Ik heb geprobeerd om iets in de buurt te huren, maar alles was óf te duur óf het had te veel weg van een plaats delict. En toen had ik ineens geen tijd meer en werd onze maisonnette verkocht en moest ik het verder weg zoeken. Ik vond mijn studio op een prikbord bij een van de bedrijven waar we schoonmaken – AJT Music – tussen de flyers voor hot yoga en een comedyshow in de kroeg om de hoek. Het is tijdelijk, breng ik mezelf in herinnering. Hoogstens zes maanden, en daar zitten de paasvakantie, de meivakantie en de zomervakantie in, en dan kan Betsy het grootste deel van de tijd bij mij zijn. En laten we eerlijk zijn, er zijn veel ergere plekken om te moeten wonen dan deze.

Tien minuten later sta ik voor de voordeur mijn haar glad te strijken, wensend dat ik de moeite had genomen om een kam door die springerige bos te halen. De regen en mijn natuurlijke krullen zijn geen goede combinatie. Gail doet open, nog in haar donkere mantelpakje, lippenstift keurig op zijn plek.

‘Ik had de dresscode niet helemaal doorgekregen,’ zei ik en gelukkig moet ze lachen en toont me haar glanzende, rechte gebit.

‘Had me nog vijf minuten gegeven en ik had precies hetzelfde aan als jij. Sterker nog, als je het niet erg vindt, ga ik me nog even snel verkleeden. Meestal doe ik dat meteen zodra ik thuiskom, maar Ben belde net dus dat gooide roet in het eten.’

‘Geen probleem,’ zeg ik. ‘Dan kom ik zo gewoon terug...’

‘Nee, kom binnen. Dan kun jij alvast aan de wijn.’

Ik loop achter haar aan de enorme hal door naar de keuken. Er staan twee wijnglazen op het kookeiland naast een opengetrokken fles rood. Ik heb liever witte wijn, maar het lijkt me ongeleefd om daar iets van te zeggen. Ze schenkt ons allebei een gul glas vol en loopt weg, terwijl ze haar jasje alvast losknoopt. Ik zit aan de enorme tafel en moet me inhouden om niet door het kleine stapeltje post te kijken dat midden op tafel ligt. Niet dat ik zo’n nieuwsgierig aagje ben, maar ik heb gewoon altijd moeite gehad om niet naar dingen te kijken waar ik niet naar moet kijken. Het is alsof iemand zegt dat je iets niet mag aanraken omdat het heet is. Wie tikt dan niet op z’n minst met een vingertop tegen zo’n ding?

Ik vermaak me ondertussen door de kamer tot in de kleinste details in me op te nemen. Ik sla ze in me op om later met Betsy te delen aan de telefoon. Ze vindt het een heel grappig idee dat ik in een villa woon. Deze keuken heeft waarschijnlijk honderdduizenden ponden gekost. Het is vrijwel zeker de duurste keuken waar ik ooit in ben geweest. Hij heeft witte kasten van de grond tot het plafond en glanzend zwarte werkoppervlakken. Het kookeiland – in smaakvol contrasterend walnoot – is ongeveer zo groot als de zitkamer-annex-keuken van mijn studio. Ik probeer te berekenen of mijn hele huisje misschien in deze ruimte zou passen (honderd procent zeker), en daar houd ik me mee bezig tot Gail weer terugkomt, in bijna precies dezelfde outfit als ik, al is haar hoodie koraalkleurig en strak, en kan ik uit het veelzeggende Lulu Lemon-logo opmaken dat haar ensemble waarschijnlijk drie keer zoveel heeft gekost als mijn H&M-kloffie. Onwillekeurig valt me op wat een verbluffend goed figuur ze heeft. Ze moet vijftientig jaar ouder zijn dan ik, maar ze

is beter in vorm dan mij ooit is gelukt. Ze draagt haar lange blonde haar nu los, en haar dikke pony reikt bijna tot haar wimpers. Ze lijkt op zo'n vrouw van een of andere rockster uit de jaren zeventig die is gestopt met drugs en helemaal voor de hot yoga is gegaan. En de botox.

'Nou,' zegt ze, en ze neemt nog een flinke slok uit haar glas om ons vervolgens allebei nog eens bij te schenken. 'Ben je al een beetje gesetteld?'

'Het schiet op.' Ik peins me suf waar we het over moeten hebben, maar elk onderwerp dat ik kan bedenken lijkt me zo saai en onbeduidend vergeleken met haar fantastische leven.

'Nou, als je hulp nodig hebt...' zegt ze, wat aardig van haar is, al weet ik vrij zeker dat ze het niet letterlijk bedoelt. Ik overweeg om te zeggen: *Ja graag. Misschien kun je even helpen om een tv-tafeltje van de IKEA in elkaar te zetten*, maar dat doe ik natuurlijk niet. Er valt even een stilte. Ik heb al besloten dat ik een uur moet blijven om niet onbeleefd te lijken. Ik weersta de verleiding om naar de klok te kijken die ik eerder aan de muur heb zien hangen en kijk strak naar mijn glas.

Gail lacht even en ik kijk op. 'Zo stel ik me nou een Tinderdate voor.'

'Wat? Zo'n date waar je een noodgeval thuis moet verzinnen om weg te kunnen?' Ik hoop dat ze het als een grap opvat, want zo bedoelde ik het, en gelukkig zie ik haar breeduit glimlachen.

'Ik heb natuurlijk nog nooit iets met Tinder gedaan,' zegt ze. 'Ben en ik kennen elkaar via het werk. Hoe ouderwets is dat?'

'Ik ben een expert,' zeg ik. 'Sinds mijn scheiding, weet je wel...'

Haar ogen lichten op. 'Jeetje, ik wil alles weten!'

Er valt eigenlijk niet zoveel te vertellen. Ik ben bijna nooit verdergegaan dan online chatten. Heb nog met niemand vaker dan één keer afgesproken. Al scheelde het niet veel. Een paar keer werd het hem nét niet. Mannen die me wel interessant leken maar dat niet bleken te zijn. Dus vertel ik haar van Joe nummer een, die na een paar weken online te hebben gekletst en na één afgezegde date – door mij, moet ik erbij zeggen; het leek zo'n goed plan, maar uitein-

delijk brak het koude zweet me uit bij de gedachte – met de vraag kwam hoe ik over anale seks dacht; en van Joe nummer twee, die hartstikke leuk was als je het over gaswinning op de Noordzee wilde hebben; en van Martin, die wel potentie had maar nog niet klaar was met zijn ex. Gail is gefascineerd door hen allemaal en wil alles horen, tot in de vreselijkste details, die ik haar met liefde geef. Ik laat haar zelfs een paar van de gesprekken op mijn telefoon zien. Ik breng het allemaal als een grote grap. Alsof ik in een waas van hedonistische vrijgezelligheid door de stad raasde en dikke lol had. In werkelijkheid heb ik elke date als een soort belediging benaderd. Deze man is David niet, dus wat moet ik überhaupt met hem? Goed, Joe nummer een was een hopeloos geval, maar Joe nummer twee was eerlijk gezegd best een aardige vent, alleen een beetje nerveus en dus nogal saai. Martin had misschien wat meer tijd nodig. Net als ik. Ik had het veel vaker over David dan hij over zijn voormalige echtgenote. Ik voel dat ik van kleur verschiet als ik eraan terugdenk dat ik met een drankje of twee te veel op vroeg: ‘Waarom ben ik niet genoeg voor hem?’ terwijl Martin me verschrikt aankeek. Ik heb geen van allen echt een kans gegeven. Ik was hooghartig, onbeschoft, ongeïnteresseerd. Zelfs al had ik een van hen nog eens willen ontmoeten, dan nog weet ik vrij zeker dat zij me hadden afgewezen. Maar dat vertel ik allemaal niet aan Gail.

Zij vertelt mij dat zij en Ben nu drieëntwintig jaar samen zijn (‘We zijn laat begonnen, want we gingen allebei zo op in ons werk’), eenentwintig jaar getrouwd, één kind – Daisy – die nu studeert in Cambridge, vandaar de wens om nog iemand in de buurt te hebben.

‘Het is zo stil zonder haar. Ik bedoel, we hebben maar één kind, maar toen zij er nog was voelde het huis vol, snap je...’

‘Ja, dat snap ik.’ Ik weet precies wat ze bedoelt. Gewoon het idee dat je kind in de kamer naast je ligt te slapen geeft het gevoel dat het leeft in huis. Dat maakt van je huis een thuis.

‘Er zijn wel een paar kinderen op The Close, dus Betsy heeft iemand om mee te spelen als ze hier is. Jan en Roman van nummer vier hebben een dochter, hoewel die een flink stuk ouder is. Bijna even oud als Daisy. Het stel op nummer één heeft een baby, volgens mij

nog heel klein. Die zijn nogal op zichzelf. Stella en Al aan de overkant hebben twee meiden. Acht en tien, al zou je ze eerder achttien en twintig geven. O, nu ik het daar toch over heb...' Ze kijkt me aan met een geamuseerde blik. 'Stella zei dat ik niet goed snik was om een pas gescheiden vrouw in huis te halen. Volgens haar ga je achter al onze echtgenoten aan...'

Ik ontplof. 'Wat?' Al moet ik zeggen dat er nauwelijks meer uitnodigingen komen van onze getrouwde vrienden sinds David en ik uit elkaar zijn. Ik schreef het toe aan dat ze het ongemakkelijk vinden om te bepalen aan wie ze loyaal moeten blijven, maar misschien word ik inderdaad wel als een mogelijk mannenroofdier gezien, alleen maar omdat ik toevallig single ben.

Gail lacht. 'Geen zorgen. Niemand neemt haar serieus.'

Ik lach als een boer met kiespijn. 'Ze klinkt leuk.'

'Dat is ze toch wel. Maar ze is Al's *trophy wife* – tja. Elf jaar jonger dan hij. Of wife... ze zijn nog niet getrouwd. De bruiloft van de eeuw komt er binnenkort aan. Ze zijn wel al jaren samen. Hij was nog getrouwd toen ze elkaar leerden kennen, bla bla bla. Je kent dat wel.'

'Ah, dus hij was een boefje.'

'Precies. Dus ik denk dat ze bang is dat haar nu precies hetzelfde gaat overkomen.'

'Is zij die vrouw hier recht tegenover? De droomvrouw van elke voetballer, als ze een jaar of vijftien jonger was?'

Gail moet lachen. 'Die ja. Ze is verder onschuldig, hoor. Sterker nog, ik mag haar wel. Haar hart zit op de goede plek. Dat is bij Al wel anders, maar nou ja. Ik zal jullie wel aan elkaar voorstellen als ik de kans krijg.' Ze kijkt op haar pols, waar een heus horloge om zit, niet zo'n fitnessding. Het ziet er wonderlijk ouderwets uit. 'Ik moet echt wat eten. Ook zin in een hapje?'

Ik werp een blik op de klok. Het is tien voor halfnegen, dus ik zit hier toch al dik anderhalf uur te beppen. 'Nee joh. Ik moet gaan. Ik had Betsy beloofd om nog even te facetimen voor ze naar bed ging. Maar toch bedankt.'

Gail staat op en geeft me een knuffel. 'Nou ja. Welkom op The Close.'

Ik voel me wel een beetje schuldig om haar in haar eentje in haar villa van duizend vierkante meter te laten rondscharrelen. Of nou ja, schuldig... Ik zou er zelf wel aan kunnen wennen. Ik zou een skateboard nemen en dan in de hal oefenen. Mijn studiootje is een heel stuk kleiner. Waarschijnlijk ook omdat de helft nog vol staat met dozen. Ik ben vergeten om aan Gail te vragen wanneer hier het huisvuil opgehaald wordt. Ik heb ook nog nergens een kliko zien staan. Ik denk niet dat ze die op The Close de hele week aan de straat laten staan. En ik wil niet voor anarchist doorgaan door mijn oud papier op maandag op de stoep te zetten.

Na één keer overgaan neemt Betsy op. Ze ziet er frisgewassen en stralend uit in haar lievelingspyjama, de gele met de stippen. Mijn hart krimpt ineen bij het idee dat dit mijn nieuwe normaal is. Zelfs al vind ik een nieuw huis voor ons tweetjes, en zelfs al heeft ze straks weer een slaapkamer naast de mijne, er zullen altijd avonden blijven zoals deze, waarop ik alleen via een schermpje toegang heb tot mijn dochter.

‘Hoi mama.’ Tegenwoordig ben ik minstens de helft van de tijd ‘mam’ dus ik ben zielig blij met dat ene extra lettertje. Ik ga op de bank zitten, klaar voor de verhalen over hoe haar dag was.

Ik slaap nauwelijks. Het is hier te stil. Ik ben gewend aan het lawaai van auto's en af en toe wat dronken gelal op straat. Om een uur of halfvier geef ik het op en sta ik op om een kop thee te zetten. Het keukengedeelte van mijn zitkamer kijkt uit over The Close en ik voel me te kijk staan nu buiten alles zo zwart is. Alsof iemand daarbuiten naar me kan staan loeren. Dus doe ik het licht weer uit en wacht in het donker tot het water kookt. Er staan geen straatlantaarns. Op een gegeven moment springen er aan de overkant lichten aan – zoveel, het lijkt wel een kermisattractie – en ik houd mijn adem in, half in de verwachting dat ik een stel inbrekers met bivakmutsen langs de muren zal zien sluipen. Maar dan slentert een slungelige vos nonchalant het pad af, blijft staan en kijkt me recht in de ogen voor hij over het midden van de straat wegrent en in het bos verdwijnt. Het licht gaat weer uit. Ik snap wel waarom Gail hier niet zo graag in haar eentje is.

Ik neem mijn thee mee naar bed en daar lig ik me af te vragen hoe het nu verder moet. Ik had al besloten dat ik me op mijn werk moest storten, niet alleen voor de afleiding, maar ook omdat ik meer klanten nodig heb. Het gaat al jaren redelijk, maar om nou te zeggen dat het geld tegen de plinten klotst... En er is zoveel concurrentie, vooral nu schoonmaken het nieuwe taartenbakken is. Er zijn hele televisieseries die gewijd zijn aan hoe je perfect schoonmaakt en tegelijkertijd een zen-achtig niveau van mindfulness bereikt. Al durf ik te wedden dat die presentatoren nog nooit na een kerstborrel de kots hebben hoeven opdweilen onder een urinoir. Dan vergaat de zen je wel. Maar nu sta ik er alleen voor en al weet ik dat David altijd redelijk zal zijn, we zitten nu wel met dubbele kosten. Twee huishoudens. Twee hypotheeken, zodra ik straks een huis heb. De lente is altijd mijn drukste seizoen – dan halen we genoeg extra omzet uit onze vaste contracten om het uit te zingen in de magerdere winter. Ik moet zorgen dat ik er elke dag op uit ga om die omzet te maximaliseren. Een deel van de reden waarom ik akkoord gegaan ben met onze huidige regeling wat Betsy betreft is omdat ik dan geen enkel excuus meer heb – want wat heb ik anders te doen? Ik heb nou niet bepaald een druk sociaal leven. David en ik deelden ons leven buiten het werk om, maar de meeste van onze vrienden waren vooral zijn maten en hun vrienden, en niet die van mij. En zelfs na elf jaar lijkt dat er nog toe te doen. Zijn oudste vrienden – waarvan hij de meesten nog van zijn studie kent – woonden allemaal nog in Londen, en waren nog altijd een hechte club, terwijl die van mij over het hele land uitwaaierden. Toen wij klaar waren met onze studie was er niemand die zelfs maar overwoog om in Derby te blijven. Dus ik heb ze nog wel, die vriendinnen, maar we zijn niet meer zo close. En ik vond het altijd lastig om later nog iemand aan mijn kringetje toe te voegen – een collega, een buurvrouw, een moeder van school. Dat is ook iets waar ik mee aan de slag moet. Ik vervloek mezelf dat ik mijn oude vriendschappen zo heb laten verwateren. En ik zeg streng tegen mezelf dat ik daar vanaf morgen werk van moet maken. Het is tijd om de draad weer op te pakken.

Mijn Corsa is nog steeds de enige auto die aan de straat geparkeerd staat. Ik neem aan dat verder geen van de in de bijgebouwtjes wonende nanny's en huishoudsters hun eigen vervoer hebben, of dat ze genoeg betaald krijgen om een van de vele Bentleys en BMW's te rijden die op de met kinderkopjes bestrate pleintjes voor de huizen staan. Wat het allemaal nog erger maakt is dat op de zijkant van mijn auto met grote vrolijke oranje letters 'Sunshine Cleaning' staat, met mijn website en telefoonnummer. Ja, mensen, het is een klasbak.

Ik kijk onzeker om me heen als ik de portieren openpiep. Leun naar binnen aan de passagierskant om mijn tas op de stoel te laten vallen. Ik heb altijd een krankzinnig grote tas bij me. Geen idee wat er verder in zit naast mijn telefoon en sleutels. In elk geval niets wat ik op dagelijkse basis nodig heb. Ik hoor het geklikklak van hoge hakken en als ik opkijk zie ik Stella, de vrouw van de overkant, naar haar glimmende wagen lopen. Vandaag draagt ze een tranentrekkend strakke skinny jeans, gigantische hakken en een net geruit getailleerd jasje. Het overvloedige haar zit in een losse, slordige halve knot (waar ze ongetwijfeld uren over heeft gedaan, of iemand voor heeft ingehuurd). Van dichterbij zie ik dat ze de uitgestreken, gladde, hogejukbeenderenlook heeft van iemand die de spreekkamer van de plastisch chirurg vaak vanbinnen heeft gezien. Haar oversized lippen zijn weelderig getuit. Ondanks het feit dat ik weet dat ik haar achterdocht opwek, glimlach en zwaai ik, en ik wil hallo zeggen, maar doe dat niet omdat ze me negeert. Misschien zag ze me gewoon

niet. Ik doe mijn hand weer omlaag en doe alsof ik druk bezig ben. Ze trapt haar gaspedaal in als een puber in een dragrace en glijdt de oprit af terwijl ze naar haar telefoon staart. Nou ja, ik heb het geprobeerd.

Angie, die het langst van iedereen bij me in dienst is, heeft me een voorraadupdate voor elk van onze kantoren gestuurd, dus ik ga de voorraad aanvullen – negen flessen bleek voor de prijs van één! Wat leven we toch in geweldige tijden! – en rijd naar de eerste van onze vaste klanten. Het is een jarenzeventiggebouw van vier verdiepingen in de buurt van Lord's Cricket Ground met op elke verdieping een ander bedrijf, die wonder boven wonder gezamenlijk hebben besloten om Sunshine Cleaning in de arm te nemen. Ze hebben een kleine parkeerplaats voor de deur en ik doe de voordeur open met de code, zet er iets tegenaan om hem open te houden en laad een deel van mijn buit uit de kofferbak, controleer Angies lijst, en zet de boel dan in onze piepkleine voorraadkamer in de kelder. Ik herhaal het proces verderop in de straat. In een Victoriaans huis van drie verdiepingen waar een mediabedrijf in huist, zonder parkeerplaats maar wel met een hippe receptie en een vriendelijke portier die me helpt met mijn dozen en dan op de uitkijk gaat staan voor het geval er een verkeersagent aankomt als ik weer naar de kelder loop. En dan nog een keer, om de hoek bij St John's Wood High Street in een modern gebouw, vijf verdiepingen, twee bedrijven, maar wij hebben alleen een contract met de financiers op de onderste drie verdiepingen. Ik ben nog bezig met de verzekeraar op de vierde. Deze keer geen kelder; ik heb plek toegewezen gekregen in een gangkast. Je moet flexibel zijn in mijn business. Elk bedrijf heeft andere behoeften en faciliteiten en het heeft geen zin om moeilijk te doen als er niet genoeg ruimte is voor mijn Vileda Superdweil. Er zijn honderd andere schoonmaakbedrijven die me dolgraag mijn contracten afhandig maken als ik niet inschikkelijk genoeg ben.

De middag strekt zich voor me uit. Ik denk aan al die keren dat ik zo heb verlangd naar wat meer tijd voor mezelf, maar zonder het vooruitzicht van mijn dochter die om halfvier naar binnen stuitert, weet ik niet hoe ik de tijd moet vullen. Ik zou eigenlijk naar huis

moeten gaan en een rondje moeten bellen, afspraken maken om bij nieuwe mogelijke klanten te pitchen, maar ik voel geen enkele aanvechting om dat te gaan doen. Davids appartement is hier in de buurt, vlak bij Maida Vale, in een chic complex compleet met conciërge. We moesten vroeger altijd lachen om het soort mensen dat een conciërge nodig had, alsof ze elke dag een theaterkaartjesnoodgeval hadden waar die bij moest inspringen. ('Julian! Ze hebben ons op rij K neergezet! Hoe moet dat nu?') 'Geen zorgen, Harriët, de conciërge lost het wel voor ons op.' Betsy's school is in de buurt, in een zijstraat van Shirland Road. Voor ik er erg in heb rijdt ik die kant op, als op de automatische piloot. Hoeveel keer heb ik dit ritje niet afgelegd, van mijn werk naar onze oude maisonnette, door de straat van Davids nieuwe huis?

Ik parkeer bij de school, en kijk op naar het enorme Victoriaanse gebouw. Daarbinnen zit Betsy ergens Franse werkwoorden op te dreunen of een van haar vele schilderijen van onze rode kater Felix te schilderen. David heeft momenteel de voorgedij over Felix, maar zodra de rollen omgedraaid zijn en Betsy door de week weer bij mij is, komt die ook bij mij wonen. Betsy en Felix zijn onafscheidelijk. Ik staar naar de ramen met de kleine ruitjes in de vurige hoop een glimp op te vangen van mijn dochters springerige krullen. Zou ze vandaag een staart of vlechten dragen? Elke ochtend is er een lange discussie over de voordelen van beide opties, en het voelt gek dat ik niet weet hoe die vandaag heeft uitgepakt. Dat ik niet weet hoe ik me haar voor me moet zien.

Uiteindelijk dwing ik mezelf de auto weer te starten. Het heeft geen zin om hier als een of andere weirdo te blijven zitten. Ik moet de touwtjes van mijn leven weer in handen nemen. Ik rijdt door naar Queen's Park en naar de makelaar die op zoek is naar die speld in de hooiberg: een rijtjeshuis van twee verdiepingen dat binnen mijn budget valt.

Ik heb geluk, want Rahina, mijn contactpersoon, zit achter haar bureau. Ze glimlacht als ze me ziet. Ik denk dat ze zich nog steeds schuldig voelt dat mijn droomhuis me door de neus geboord is – een piepklein maar perfect huisje met twee slaapkamers aan het eind van

een rijtje, kleine tuin op het zuiden, op loopafstand van Betsy's school – en ik weet dat ik bovenaan haar lijst sta als er weer zoiets binnenkomt. Ik weet dat er niks nieuws zal zijn. Maar wat als er net een halfuur geleden toch toevallig iets is gekomen en ik daarop af kan gaan zonder dat het zelfs maar op hun website terechtgekomen is, en zonder dat een ander het heeft kunnen zien?

'Laura! Hoi.' Ze staat op om me te begroeten, met uitgestoken hand.

'Ik was toevallig in de buurt,' zeg ik, al snap ik ook wel dat zij weet dat ik lieg. 'Heb je toevallig iets...?'

Ze schudt haar hoofd. 'Sorry. Er is wel een appartement...'

Toen mijn kleine huisje niet doorging heb ik appartementen bekeken, maar ik kon het idee van een echt eigen huisje niet van me af zetten, met een tuintje, hoe minuscuul ook. Ergens waar Betsy zou kunnen spelen. Ik ben nog niet bereid dat op te geven. 'Nee, dank je.'

Ze raakt mijn arm aan. Rahina heeft een zoontje van vier, en ik weet dat ze mijn wanhoop begrijpt. 'Ik bel je meteen als ik iets heb. En er gaat echt wel iets komen. Het is lente. Dat is een goede tijd...'

Ik zet een nepglimlach op. 'Bedankt.'

Op de terugrit naar huis houd ik mijn gezicht afgewend als ik Maida Vale uitrijd en langs het gebouw rijd waar David nu woont. Behalve dan dat ik natuurlijk toch op het laatste moment opkijk naar zijn ramen op de vierde en het Romeo-en-Julia-balkon. Ik weet wel dat hij nu op zijn werk zit, maar ik kan het op de een of andere manier niet laten.

Gail heeft een verrassing voor me. Ze heeft een aantal andere bewoners van The Close uitgenodigd voor een borrel en ze wil graag dat ik ook kom. Dan kan ik met iedereen kennismaken, zegt ze, als ik haar op de oprit tegen het lijf loop.

'Hoef jij vandaag niet te werken?' vraag ik in een poging het ergens anders over te hebben, want als ik érgens geen zin in heb. Al weet ik dat ik nodig op zoek moet naar een sociaal leven, ik weet ook vrij zeker dat ik dat hier niet ga vinden. Ik had gehoopt misschien

vriendschap te kunnen sluiten met het personeel hier – de nanny's, huishoudsters en koks. Of dat ik misschien een ruige tuinman of twee zou ontmoeten. Maar die laten zich nooit zien. Niemand lijkt de werkgevers aan The Close te hebben ingelicht over het recht op vrije tijd dat hun werknemers hebben.

'Ik werk vandaag thuis.' Ze maakt van die aanhalingstekens in de lucht als ze 'werk' zegt. 'Dus kom gezellig langs om zes uur. Geen smoesjes.'

Ik word gered doordat er een vrouw met een grote bruine labrador uit het huis van de burens komt lopen. Dat mens weet er in skinny jeans en regenlaarzen toch nog uit te zien alsof ze over de catwalk loopt. Net als de buurvrouw van de overkant heeft ze veel te veel haar voor een mens. Ik ben blij dat ik vanochtend mijn krullen in elk geval in een paardenstaart heb getemd. De vrouw zwaait gedag. Gail wenkt haar en ik stort me op de hond. 'Eva, dit is Laura, die hier net in de aanbouw is komen wonen.'

Eva schenkt me een aarzelende glimlach. Ik vraag me af of Stella haar achterdocht over mij met haar heeft gedeeld. 'Ben je al een beetje gesetteld?'

'Ja,' zeg ik. 'Het is hier heerlijk.'

'Nou, welkom.' Dan zegt ze tegen Gail: 'Zes uur, toch?'

'Perfect.'

'Dan zie je ons verschijnen. Leuk je te ontmoeten, Laura. Tot straks.' En dan loopt ze naar het bos, met de labrador in haar kielzog.

'Ze lijkt me aardig,' zeg ik tegen Gail.

'Is ze ook. Eva en Rafa. Ze hebben twee volwassen kinderen, allebei getrouwd, wonen in het buitenland.'

Ik zie Eva sierlijk weghuppelen. 'Hoe oud is ze dan?'

Gail haalt haar schouders op. 'Ergens eind veertig.'

'Ze ziet eruit als vijftientig.'

Gail moet lachen. 'Op onderdelen is ze dat waarschijnlijk ook. Haar borsten zijn geloof ik pas vier.'

'Wat doet ze?'

Ze kijkt me niet-begrijpend aan. Qua werk, bedoel je? Nee joh. Ik

ben de enige vrouw aan The Close die werkt, behalve als je het personeel meetelt. Als ik nog één keer een gesprek moet voeren over de beste fillers en wat beter is om je ogen te laten liften: laseren of een operatie, dan sta ik niet meer voor mezelf in. Niet dat ik niet zelf ook het een en ander heb laten doen. Maar ja, wie niet?’

Ik zeg maar niet: ‘Nou, ik,’ want de talloze rimpels die in mijn gezicht springen als ik het beweeg spreken voor zich. ‘Wat doen ze dan de hele dag?’

‘Geen idee. Lunchen? Behalve dan dat ze geen van allen ooit echt iets eten. Moet je die gezichten vanavond maar eens zien als ik ze snacks aanbied.’

‘Ik kan niet wachten,’ zeg ik, en ik begin te geloven dat dit leuker wordt dan ik had gedacht. Op z’n minst levert het me een paar grappige verhalen op die ik met Angie kan delen. En Eva was tenminste vriendelijk. Ik moet niet zoveel vooroordelen hebben.

Betsy facetimet me om vier uur bij Zara thuis om me haar nieuwe meesterwerk te laten zien.

‘Is dat een orang-oetan?’ vraag ik, en ze giechelt.

‘Nee, natuurlijk niet. Het is Felix.’

Ik weet heus wel dat het Felix is. Het is altijd Felix. Hij is waarschijnlijk de meest getekende kat in de hele geschiedenis. ‘Wat zei je nou, liefje? Sorry, je viel even weg. Is het een zeeleeuw?’

Betsy hinnikt van het lachen. ‘Felix. Feeeeelix!’

‘O, juf Friedrichs! Ja, nu zie ik het.’ Ik weet niet welke comedygodheid ervoor heeft gezorgd dat de naam van mijn dochters juf min of meer rijmt op haar favoriete muze, maar ik bedank hem voor de duizendste keer. Betsy heeft de slappe lach. Terwijl ze ook wel weet dat ik maar een spelletje speel.

‘Mevrouw Friedrichs heeft toch geen staart, sufferd.’

‘Nou, dat weet ik nog niet zo net. Heb je weleens goed gekeken?’

Ik vertel haar dat ik een borrel heb in het grote huis en als ze vastgesteld heeft dat er geen echte prinsessen aanwezig zullen zijn, draagt ze me op om goed te onthouden wat iedereen aanheeft, zodat ik dat dan later aan haar kan vertellen. Zara’s moeder Michaela ver-

schijnt aan haar schouder en zwaait naar me. Ik zwaai terug. Ze woelt door Betsy's haar. 'Als je zover bent, gaan we zo theedrinken. Geen haast.'

'Tot morgen!' roept Betsy blij tegen me. Ik heb met David afgesproken dat ik haar op woensdag van school haal en mee naar huis neem voor het eten, en dat ik haar dan tegen bedtijd weer bij hem afzet. Ik heb er evenveel zin in als zij.

'Ik hou van je,' zeg ik en ik geef haar een kushandje, wat ze beloont door mij er ook eentje te geven.

De rest van de middag zit ik te piekeren over wat ik aan moet. Een joggingbroek lijkt me uitgesloten. Uiteindelijk ga ik voor een jurk die ik meestal alleen kan showen op bruiloften. Van Reiss. Strak en sluijk, van een dramatisch bloemenstofje. Tenminste, vroeger zat hij strak. Inmiddels knap ik er bijna uit. Sinds de scheiding heb ik het troosteten ontdekt. Maar goed, ik heb niets anders. En zo slecht staat het ook weer niet. Ik zoek in de dozen onder het bed naar mijn enige paar hakken, kijk ontevreden naar mijn bleke benen, doe wat make-up op en smeer wat arganolie in mijn haar. Ik zie eruit als een rare, meisjesachtigere versie van mezelf. Het moet maar.

Ik ben vroeg, maar ik besluit toch om alvast te gaan om te zien of Gail misschien nog wat hulp kan gebruiken. Ze doet de deur open en heel even denk ik dat ik echt veel te vroeg ben. Ze draagt een skinny jeans en een oud T-shirt met 'Lynyrd Skynyrd' erop. Ze ziet er schitterend uit met haar nonchalante rock chick-look.

Ze kijkt me stralend aan. 'Hoi! Kom binnen.'

'Ik... eh... Ik ben overdressed, hè?'

'Wat? Nee, joh, je ziet er geweldig uit.' Ik loop met haar mee naar binnen en vraag me af of ik nog snel even naar huis kan om me te verkleeden. Maar Gail geeft me een drankje, een elegante flûte met champagne. Ik zet hem neer. 'O, nee, ik kwam vragen of je nog wat hulp kon gebruiken...'

'Ik ben al klaar,' zegt ze, en ze gaat me voor naar de zitkamer, en neemt in het voorbijgaan mijn glas mee. Het is een gigantische ruimte met de grootste, witste bank die ik ooit heb gezien, zware bijzetta-

fels van donker hout, een openhaard, abstracte kunst aan de muren. De deuren naar de tuin staan wagenwijd open.

‘Te koud?’ vraagt ze.

‘Een beetje, misschien, maar het is –’ Ik word onderbroken door de deurbel. Ik ben idioot gespannen, als een prijskoe die dadelijk door de keuring moet. Gail gaat opendoen. Ik hoor stemmen. Een man en een vrouw. Luchtzoenen. Ik neem een slok van mijn drankje.

Ik sta daar een eeuwigheid want zij gaan via de keuken om een borrel te halen. Zou ik daar soms naartoe moeten om hen te begroeten? Maar dat voelt zo aanmatigend. Dus blijf ik staan waar ik sta, en hoor hen praten en lachen. Uiteindelijk hoor ik Gail zeggen: ‘O. Kom mee, dan kun je Laura ontmoeten,’ en ik ga klaarstaan, van de ene op de andere voet wiebelend in mijn ongemakkelijke hoge hakken.

Het is de vrouw van de overkant. Stella. En, naar ik aanneem, haar verloofde Al. Hij is duidelijk een heel stuk ouder dan zij – elf jaar, zei Gail geloof ik – maar hij is afgetraind en bruin en zit strak in de lak, met een uitstraling die zegt: ‘Ik ben rijk en succesvol.’ Ergens onder dat alles is hij best knap, maar zijn ogen zijn zo gelift en staan zo wijd open, en er zitten verblindend witte facings op zijn tanden waardoor hij nu meer weg heeft van een verschrikt vogeltje met een kunstgebit. Net als Stella heeft hij een onwaarschijnlijke bos haar. In zijn geval net een tikje te donker. Ik zal Gail eens vragen naar dat haar. Misschien zit er hier iets in het water. Als ik het in flesjes stop zou ik er een fortuin mee kunnen verdienen. Hij komt me bekend voor. Waarom weet ik niet.

Stella ziet eruit om door een ringetje te halen in haar gebleekte jeans met platte teenslippers die afgezet zijn met glimmertjes en, je raadt het al, een zacht, retro T-shirt. Ik voel me net een ouwe taart die veel te netjes gekleed is terwijl alle coole kids van nature chic zijn in wat ze ook maar aantrekken.

‘Laura, dit zijn Stella en Al,’ zegt Gail als ze weer binnenkomt. Stella en Al monsteren me van top tot teen; zij met een vuile blik en hij met een licht wellustig lachje, zou ik zeggen.

‘Hi,’ is het enige wat ik weet uit te brengen.

‘Hallo,’ zegt Stella, die erin slaagt om bakken minachting in die twee luttele lettergrepen te stoppen. Haar enorme bos haar is bijeengebonden in de weelderigste paardenstaart die je ooit hebt gezien. Alles aan haar blaakt van gezondheid en verzorgdheid. Behalve haar lippen, die zijn gewoon... nou ja... weird, als je het mij vraagt. Net twee gemuteerde naaktslakken die op haar gezicht zijn komen wonen. En haar buitenste ooghoeken zijn scherp omhooggetrokken. Ziet er pijnlijk uit.

‘Laura komt een poosje in de aanbouw wonen,’ zegt Gail. ‘Had ik verteld, weet je nog? Ze zou een huis kopen, maar dat ging niet door.’

‘Je kunt het slechter treffen,’ zegt Al.

‘Ja, het is prachtig.’ Ik pijnig mijn hersenen. Waar ken ik hem nou van?

Stella wendt zich tot Gail en negeert mij verder. ‘Heb je al gehoord dat Roman en Jan een jaar in Frankrijk gaan wonen? Hij opent een kantoor in Nice.’

Het is een overduidelijke poging om mij buiten het gesprek te houden.

‘O nee, wist ik niet,’ zegt Gail. Ik bid dat er weer aangebeld wordt en er nog meer gasten komen, dan is het minder ongemakkelijk.

‘De meisjes zijn zo verdrietig. Ze zijn zulke goede vriendjes met Sophia.’

‘O,’ zegt Gail. ‘Laura heeft een dochter. Zeven is ze, toch, Laura?’

Ik knik. ‘Betsy. Hoe oud zijn die van jullie?’

Stella is zo genadig me aandacht te geven. ‘Acht en tien, maar ze zijn erg wereldwijs.’

Betsy is dus nu al niet door de ballotage. ‘O, nee, dat is Betsy zeker niet. Gewoon een typisch klein meisje, weet je wel. Zij vindt de McDonald’s al een heel avontuur. Maar ze zullen het vast wel met elkaar kunnen vinden.’

‘Hmmm,’ is het enige wat uit Stella’s mond komt. Ze wendt zich weer tot Gail. ‘Sophia zal volgend jaar wel gaan studeren, maar toch...’

Gespannen drink ik van mijn champagne. Ik heb de neiging iets te

veel te drinken als ik me niet op mijn gemak voel. En al helemaal als ik het gevoel heb dat ik te kijk sta. Ik maan mezelf om het rustig aan te doen. Maar het irriteert me dat ik weet dat zij haar oordeel over mij al klaar heeft. ‘Misschien kunnen we een keer een playdate afspreken met Betsy? Ze is elk weekend bij mij.’

Stella trekt een sceptische wenkbrauw op. Tenminste, ik denk dat dat de bedoeling is; het is lastig te zeggen met dat bevroren gezicht. ‘Mijn meisjes hebben een heel druk schema. Ze doen eigenlijk niet aan spontane playdates. Ze doen zelfs helemaal niet aan playdates. Daar zijn ze een beetje te oud voor.’

Ik wil zeggen: *och, die arme schapen*, maar ik wil de situatie niet ongemakkelijk maken voor Gail. Maar Stella maakt zelf een eind aan de bedreiging door me min of meer de rug toe te keren. ‘Ze gaan natuurlijk ook pas tegen de herfst weg. En ze verkopen het huis niet, dus dat is tenminste iets –’

‘Je komt me zo bekend voor, Al,’ val ik haar in de rede. Stella stopt met praten en schenkt hem een blik waar de melk zuur van zou worden.

‘Dat dacht ik ook net,’ zegt hij. Hij had een stem als zo’n voice-over in tv-series uit de jaren zeventig. Glad. Zijdezacht. Verleidelijk. Ik durf te wedden dat hij erop oefent als hij alleen is.

‘Je werkt toch niet toevallig in St John’s Wood, hè?’

Hij neemt langzaam een slok van zijn drankje. ‘Ja, toevallig wel. Jij ook?’ Stella kijkt van hem naar mij en weer terug.

‘Ja,’ zeg ik. ‘Tenminste, ja en nee...’

‘Laura runt een schoonmaakbedrijf,’ zegt Gail.

Stella kijkt weer naar mij, en tuit haar kussens van lippen. ‘O, dus je bent schoonmaakster.’

‘Ik heb een schoonmaakbedrijf,’ zeg ik zo beleefd mogelijk.

‘Hm,’ zegt ze, weinig overtuigd.

‘In St John’s Wood?’ vraagt Al.

‘Voornamelijk. Misschien werk jij bij een van de bedrijven...’

Hij steekt zijn borst trots vooruit. ‘AJT Music. Ik ben de CEO.’

‘O, nou, dan ben jij klant bij mij,’ zeg ik. Stella staart me woedend aan. Ik negeer haar. Ze kan de pot op. Ik heb een beleefd gesprekje,

meer niet. ‘Dan hebben we elkaar vast een keer gezien toen ik voorraad kwam aanvullen of even langskwam om te zien of alles in orde was.’

‘Dat zal het zijn. Ik vergeet nooit gezichten,’ zegt hij. Hij zegt het om aardig te doen, maar hij heeft iets onrustbarends over zich, iets flirterigs in zijn toon waar ik me onprettig bij voel, alsof dit een spelletje is dat hij en Stella wel vaker spelen en ik niet meer ben dan een muis waar ze mee spelen.

‘Dat lijkt me logisch,’ zegt Gail. ‘Ik heb Al een van mijn advertenties gegeven voor de aanbouw om op te hangen op het werk. Ik heb ze aan iedereen op The Close gegeven. Ik dacht, dan komt er in elk geval een net iemand op af.’ Ze lacht om te laten merken dat dit een grapje was, al neem ik aan dat er toch een kern van waarheid in zit.

‘Klopt. Daar heb ik die inderdaad zien hangen.’

‘Aha, dus dankzij mij woon jij nu hier,’ zegt Al met een opgetrokken wenkbrauw. Stella’s neusvleugels trillen.

‘O! Dat wilde ik je nog steeds vertellen. We hebben Ottolenghi geregeld voor de catering,’ zegt ze tegen Gail, zomaar ineens. ‘Dat doet hij normaal gesproken nooit, maar...’ Ze maakt de zin niet af zodat we onze eigen conclusies kunnen trekken over hoe ze hem overgehaald hebben. Keiharde cash, neem ik aan. Het klinkt ook wel als een soort coup, eerlijk gezegd.

‘Wow!’ zegt Gail. ‘Fantastisch.’

Stella is duidelijk teleurgesteld dat we niet doorvragen. ‘Al wil me niet vertellen wat het gaat kosten.’ Ze legt haar hand op Al’s arm.

‘Alleen het allerbeste voor mijn meisje,’ zegt hij en hij schenkt haar een weë glimlach. Ik moet me inhouden om geen gezicht te trekken. *C-ringe*, zoals Betsy zou zeggen.

Ik besluit dat ik maar wat goodwill moet proberen terug te winnen, dus ik waag het erop. ‘O ja, Gail vertelde al dat jullie gaan trouwen. Gefeliciteerd!’

Ik verwacht half dat ze me nu gaat vertellen dat ze het had over een verjaardagsfeestje voor een van haar dochters, of gewoon een zondagse lunch, maar ze negeert me. Al heeft tenminste nog het fatsoen om beleefd te reageren. ‘Dank je. Het heeft me maar twaalf jaar ge-

kost voor ze ja zei.' Hij lacht hartelijk om zijn eigen grap en ik glimlach flauwtjes mee. Gelukkig wordt er dan aangebeld. Gail zet haar glas op de schoorsteenmantel.

'Laat mij maar,' zegt Al en hij loopt naar de deur. 'Ik laat ze wel binnen. Ik moet toch even plassen.'

Gail, Stella en ik staan er even zwijgend bij. Ik schenk Stella een geforceerd lachje. 'En jij? Werk jij ook?' vraag ik, al weet ik het antwoord al.

Ze kijkt me aan alsof ik haar vraag of ze soms mannen pijpt voor wat zakgeld. 'Nee, ik werk niet.'

'O,' zeg ik zogenaamd meelevend. 'Dus je bent werkloos. Wat rot voor je.'

Ik hoor Gail snuiven. Ze probeert haar lach met een hoestbui te maskeren. Stella knijpt haar ogen tot spleetjes en kijkt me aan alsof ik een verdachte ben in een verhoorruimte, en ik zou zweren dat dit het moment is dat ze besluit dat ze me haat.

Eerste druk juni 2021

Oorspronkelijke titel *Queen Bee*

Oorspronkelijke uitgever Penguin Random House UK

Copyright © 2020 Jane Fallon

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2021 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Getty Images/Ray Kachatorian

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 5331 0

ISBN e-book 978 90 261 5332 7

ISBN luisterboek 978 90 261 5333 4

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.